

Přichozí Uctívači Kruhů

Vladimír Poklop

*Andree, a také Monice a Adélce
za jejich podporu*

Příchozí

Kniha druhá – **Uctívači Kruhů**

Vladimír Poklop

nakladatelství

České Budějovice, 2022

Příchozí

Kniha druhá – Uctívači Kruhů

© Vladimír Poklop, 2021

Ilustrace © Eliška Estmbul, 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

První vydání, 2022

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,

tel.: 386 460 474, 773 780 628

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-535-1 (print)

ISBN 978-80-7232-586-3 (pdf)

ISBN 978-80-7232-587-0 (ePub)

ISBN 978-80-7232-588-7 (mobi)

Knihá druhá – Uctívači Kruhů

Kapitola první – Konkurz

Pan Tintín se otočil od okna, kterým před okamžikem shlížel dolů na ulici a rozhlédl se po svém, jarním sluncem prozářeném pokoji. S trochou pýchy mohl konstatovat, že za těch několik měsíců, které uplynuly od jeho stěhování, udělal pěkný kus práce.

Jeho nevelký byt, sestávající z předsíně, koupelny s WC, kuchyně propojené s obývacím pokojem a z malé ložnice, zářil čistotou. Pan Tintín nemohl do tohoto bytu sestěhovat všechn nábytek, který měl k dispozici ve svém bývalém rodinném domku. S některými kusy se při stěhování loučil s těžkým srdcem, ale výhodou bylo, že z jeho vybavení zůstalo to kvalitnější.

Předsíní zdobil rustikální věšák a zrcadlo, které vkusně doplňoval vyřezávaný botník. V obývacím pokoji spočíval na parketách pravý perský, ručně tkaný koberec. Jednu stěnu zaujímalá zcela zaplněná dubová knihovna. Naproti ní stála jeho stará bytelná stěna z dubového masivu, v níž měl pan Tintín mimo jiné vyskládanu svoji oblíbenou čajovou soupravu z čínského porcelánu. Obývací pokoj doplňovala pohodlná lenoška a houpací křeslo, ve kterém často sedával, pročítaje některou ze svých knih. V ložnici měl umístěny šatní skříně a samozřejmě postel. Kuchyně a koupelna již byly zařízeny po předchozích majitelích a pan Tintín necítil potřebu v nich něco měnit. Byt byl vybaven pohodlně a vkusně a byl čistý a upravený. A nejen to.

Byl doplněný i několika vymoženostmi, jimž se pan Tintín po dlouhou dobu vyhýbal. Nikdy nepodléhal pozlátkům moderní doby, ale finanční prostředky, které mu zbyly z odprodeje rodinného domku, volaly po rozumném využití. Kuchyňskou linku doplnila mikrovlnná trouba, nová lednice a kávovar a v obývacím pokoji se objevila hi-fi souprava a především nová televize. Pan Tintín popustil

uzdu své zdrženlivosti a na stará kolena si zařídil byt tak, aby mu skýtal veškerý komfort a pohodlí.

Spokojeně pokýval hlavou, usedl do houpacího křesla a natáhl ruku po knize. Neměl však štěstí na klidné počtení. Otáčel právě první stránku, když se ozval zvonek u dveří.

Pan Tintín dotčeně odložil knihu a vstal. U jeho dveří občas zazvonila pouze listonoška s nějakým doporučeným dopisem a i to zřídkka. Neohlášené návštěvy zásadně nepřijímal. Došel v papučích tiše ke dveřím, aby neprozradil, že je doma a opatrně přiložil oko ke špehýrce. Ke svému překvapení nespatrił nikoho. Zašvidral okem do stran a dolů a povšiml si temene blond hlavy. Více z návštěvníka nespatrił. Odsunul řetízek a otevřel dveře.

Před ním stála dívenka se světlými vlasy, s pomněnkově modrými očima a mile se na něj usmívala.

„Vy jste pan Tintín?“ zeptala se.

„Ano,“ přitakal. „Co potřebuješ, holčičko?“

„Já jsem z Bubeníkovy školy, z vlastivědného kroužku a mám pro vás pozvánku na přednášku o historii našeho města, která se koná příští týden v muzeu,“ pravila dívenka a strčila mu pod nos kartičku.

Pan Tintín ji převzal a přiložil k očím. Byla to skutečně pozvánka od muzea, která ohlašovala, že příští pátek v sedm hodin bude mít pan docent Divíšek přednášku na téma „*Naše město od středověku po dnešek – významné milníky, významní rodáci.*“

„Vstupné je zdarma,“ dodala dívenka.

„Jak jsi přišla zrovna na mě?“ zeptal se zaražený pan Tintín.

„V muzeu nám dali seznam „Klubu příznivců muzea“ a ty máme obejít.“

„Aha,“ řekl pan Tintín. „A nemáš být teď ve škole?“

„Máme volno na to obíhání, ale za hodinu musím být zpátky. Tak na shledanou a určitě přijďte,“ řekla dívenka.

„Na shledanou, na shledanou. Na docenta Divíška přijdu určitě,“ odvětil pan Tintín.

„A děkuji,“ dodal.

„Není zač,“ usmála se dívenka a seběhla ze schodů.

Pan Tintín zavřel dveře. Pan docent Divíšek byl bývalý ředitel muzea, toho času v důchodu a měl nepřeberné znalosti o histo-

rii města a celého kraje. Občas se přes svůj pokročilý věk uvolil uspořádat přednášku či debatu na různá témata a pan Tintín byl jeho vděčným posluchačem. Pozvánku uložil pod čínskou čajovou konvici a usedl do křesla, aby se vrátil ke knize.

» » »

Alana hodina matematiky rozhodně nezaujala. Výklad učitele Holého vnímal kdesi na hranici podvědomí a raději si prohlížel bílé mraky, rozplývající se na modrém nebi pod odpoledním sluncem. Jeho rozjímání nad jarní oblohou přerušila krátká chvíle ticha. Alan zaslechl jemné zasvištění a zdvihl pravou ruku právě včas, aby do ní chytil křídu, která, vržena zkušenou pedagogovou rukou, mířila neomylně na jeho hlavu. Marek, který si vedle něj něco bezmyšlenkovitě čmáral po sešitě s sebou trhl a rozhlédl se, co se děje. Alan vstal, přešel ke katedře a položil na ni křídu.

„Můžeš mi, Alane zopakovat, o čem jsem před chvílí mluvil?“ ozval se podrážděně Holý.

„Říkal jste: *„Vyloučíme tak mocnitél na druhou stranu rovnice, což ovšem pana Drozda nezajímá, neboť již dobrých pět minut zírá z okna a bude ho proto třeba vhodným způsobem vrátit do reality.“* Načež jste po mě hodil tu křídu,“ odpověděl.

„Chm, takže přece jen vnímáš.“

„Poslouchám, co říkáte,“ přisvědčil.

„Tak si běž sednout a kromě sluchu zapoj prosím do vnímání mého výkladu i svůj zrak,“ požádal ho Holý.

Alan se usadil zpět do lavice.

„Nuda, co?“ poznamenal šeptem Marek, který si stále cosi kreslil do sešitu.

Alan stočil pohled a spatřil neumělou postavičku princezny, kterou požírala jakási obluda.

„To je Monika?“ šeptl.

„Jo,“ přisvědčil Marek.

Zbytek hodiny uběhl jako voda a Alan se po odchodu Holého přesunul k oknu, kde se usadil na parapetu. Marek zaklapl sešit a zastrčil ho do batohu.

„Tak si to tak neber,“ řekl mu Alan.

„Já si to nijak neberu, jen mě štve, že dá přednost nějakému pochybnému týpkovi, kterého uvidí poprvé na diskošce.“

„Kdybys tam s ní chodil, tak by se to nestalo. O holku se musíš starat a ne na ní kašlat,“ poučil ho.

„Ty mi tak můžeš radit,“ odbyl ho Marek.

„Hele, co máš s Monikou?“ ozvala se Irena, která se objevila u jejich lavice a usadila se na Alanovo místo.

„Nic s ní nemám. Ona má něco s někým jiným,“ řekl Marek.

„Dostal kopačky. Předevčírem byla v tanečním klubu, tam se potkala s nějakým klukem a včera oznámila Markovi, že se zamilovala,“ vysvětlil jí Alan.

„To víš, o svoji dívku se musíš starat a ne ji jednou za čtrnáct dní pozvat někam na zmrzlinu,“ řekla Irena.

Marek po ní loupł očima.

„Vlezte mi oba dva se svými radami na záda,“ sdělil jim a vyšel ze třídy.

„Cos mu řekl?“ zeptala se Irena.

„To co ty.“

„Aha. Myslíš, že mám promluvit s Monikou?“

„Já bych to nechal být. Ona se s námi stejně jen nudila a my se nemohli normálně bavit. Takhle to bude lepší,“ řekl.

„No, alespoň si letos spolu užijeme prázdniny,“ souhlasila Irena. „Budeš přes léto zase v Mroukově?“

„A ty?“

„Já tam budu asi celé léto, pokud nezůstanu nějaký ten týden ve městě.“

„Nevím, jaké budou mít naši plány, zatím jsme se o jejich dovolené nebavili. Většinu léta ale určitě v Mroukově budu. Ostatně, Marek tam bude jistě celé léto, bude se snažit uniknout svému bratříčkovi.“

„Má to být kluk? Já myslela, že to sami nevědí?“ ožila Irena.

„Já nevím, jen jsem to plácnul. Nějak mi připadá, že to bude kluk,“ řekl.

„Těším se na léto, až budeme spolu. Mám pro vás přichystáno překvapení, budete zírat,“ řekla Irena.

„Nějakou hru?“ zeptal se Alan.

„Hru? To zrovna ne. Nech se překvapit.“

Do třídy se začali z chodby trousit spolužáci, přestávka končila. Čekala je hodina dějepisu s Hrochem. Irena se odebrala na své místo vedle Jarky Masné, které se za dobu, co s ní Irena seděla, podivuhodně vylepšil prospěch díky písemným pracem. Zazvonilo a do třídy vstoupil Hroch. K jejich překvapení nebyl sám. Spolu s ním vešla do třídy žena v modrém kostýmu a za nimi se protáhl jejich třídní učitel Látal. Hroch se postavil za katedru a důstojně jim pokynul, aby se posadili.

„Milí žáci, dnešní poslední dvě hodiny vyučování a to hodina dějepisu a následující hodina tělesné výchovy odpadají,“ spustil Hroch. „Během těchto dvou hodin se budete věnovat pro mnohé z vás zajímavější činnosti. Dovolte, abych vám představil paní Dubskou z mezinárodní nadace ATYP. Tato nadace vyhledává nadané mladé lidi ve věku 14 až 16 let a podporuje je v jejich dalším studiu. Pro tento rok máme to štěstí, že si nadace vybrala právě naši školu. Paní Dubská vám předloží test, na jehož základě může být někdo z vás zařazen do programu nadace. Podrobněji vám vše objasní paní Dubská.“

Alan s Markem si vyměnili pohledy. Nemuseli si nic říkat, jejich podezření bylo stejné. Oba tušili, za co jejich třída může vděčit této „náhodě.“ Máta je jen paní Dubská, která rozhodně nebyla valpurga a vypadala docela obyčejně. Byla to upravená elegantní žena středního věku. Nezdálo se jim, že by patřila do Šedého kruhu.

Paní Dubská se na celou třídu zářivě usmála a spustila.

„Dobrý den. Jsem opravdu ráda, že se spolu můžeme setkat. Naše nadace provádí každoročně průzkum po celém světě. Nikdy nezavítáme dvakrát po sobě na stejná místa, většinou se na ně vracíme až po deseti – dvanácti letech. Ve vašem městě jsme vůbec poprvé a proto je pro vás skutečně šťastnou náhodou, že jsme vybrali právě vaši školu. Jste v deváté třídě a rozhodujete se, co s dalším studiem. Právě v tom by vám naše nadace mohla pomoci, pokud ovšem budete vybráni do našeho programu. Nejdříve ale něco o naší nadaci a o pravidlech, kterými se řídí.

Nadaci ATYP, což je zkratka slov Asociacion for Talented Young People, založili již před padesáti lety manželé Borthyovi. Jejich rodi-

na vlastnila rozsáhlé pozemky v Maďarsku, ale před druhou světovou válkou je v obavě z nejistého vývoje prodala a mladí manželé se přestěhovali do Ameriky. Tam ještě rozmnožili své jmění a po válce se vrátili zpět do Evropy, aby se usadili ve Francii. Jejich štěstí kazila skutečnost, že nemohli mít děti a proto adoptovali malého chlapce. Měli ho velmi rádi a on se ukázal být mimořádně nadaný a měl před sebou podle všeho skvělou budoucnost. Jenže v patnácti letech ho postihl zánět mozkových blan a mladý Sebastian umřel. Manžele Borthyovi tato rána nesrazila, naopak posílila jejich odhodlání podporovat mladé nadané lidi, kteří nemají dostatek prostředků pro studium na prestižních školách. Proto založili nadaci ATYP a tato nadace i po jejich smrti dále slouží účelu, pro který byla vytvořena.

Co vlastně děláme? Naším cílem je vybírat každoročně několik mladých lidí, u kterých dojdeme k názoru, že je můžeme podporovat. První podmínkou pro úspěch je udělat co nejlépe test, který vám za okamžik předložím. Další podmínkou, pokud budete na základě výsledku testu vybráni do užšího okruhu uchazečů, je uspět v letním měsíčním tréninkovém táboře, kde budete v okruhu vašich kolegů soutěžit o vaše štěstí. Pokud obě tyto překážky zdoláte a chcete dále studovat a rozvíjet svůj talent, nestojí nic v cestě, abychom vás ve vašem úsilí podporovali.

Test, který vám rozdám, se skládá ze čtyř částí. V první jste tázáni na své základní osobní a rodinné údaje. Otázky ve druhé části jsou zaměřeny na profil vaší osobnosti. Třetí část je věnována logickému úsudku a čtvrtá prostorové představivosti. Na celý test máte osmdesát minut. V tomto čase byste měli být schopni odpovědět na všechny úkoly. Je všechno jasné? Máte nějaké otázky?“

„Já,“ ozvalo se zprava.

Marek s Alanem se ohlédli a uviděli Irenu, která povstala ve své lavici. „Chtěla bych se zeptat, jakým způsobem vybíráte školy. Je na to nějaký klíč nebo jde o náhodný výběr?“

„Je to kombinace obojího. Přesný způsob výběru nebudu vysvětlovat, dá se říci, že náhodným výběrem je určena nějaká oblast a v ní pak hledáme školu nebo školy podle určitých kritérií,“ odpověděla paní Dubská.

„A kolik je každoročně vybíráno studentů? Je to nějaký stálý počet?“

„Počet vybraných nadějných studentů odpovídá finančním prostředkům, které má nadace k dispozici. Bývá to každý rok deset až patnáct osob.“

„Kde vlastně sídlí ta nadace?“ pokračovala ve vyptávání neúnavně Irena, které zřejmě také došlo, k jakému účelu ATYP doopravdy slouží a snažila se z paní Dubské vytáhnout co nejvíce.

„Naše sídlo je v Paříži,“ usmála se paní Dubská.

„To vás musí být v té nadaci hodně, když vybíráte vhodné studenty po celém světě.“

„Není nás mnoho, například pro Evropu jsme jen dva,“ odpověděla paní Dubská.

„Děkuji,“ odvětila Irena a posadila se.

„Má ještě někdo nějaký dotaz?“ zeptal se Hroch. „Nikdo? Výborně! Paní Dubská vám tedy rozdá testy. Pan kolega Látal dohlédne na to, aby byl ve třídě během vaší práce klid. Věnujte prosím tomu testu veškeré úsilí, může vám změnit život. Já se nyní vzdám. Kdyby bylo potřeba, budu v ředitelně.“

Hroch podal paní Dubské ruku, pokývl na Látaala a vyšel ze třídy. Paní Dubská vyňala z aktovky objemnou složku papírů a s úsměvem je začala rozdávat.

„Kdybyste při vyplňování něčemu nerozuměli, klidně se zeptejte,“ pronesla, když před Alana a Marka položila světle modré desky z křídového papíru, obsahující test.

„Nikdo prosím zatím desky neotvírejte, počkejte, až je všem rozdám!“ upozornila nedočkavce, kteří začali zkoumat jejich obsah. Když dokončila roznášku, vrátila se před třídu a pohlédla na hodinky.

„Je 13.20, test tedy končí ve 14.40. Začněte pracovat. Hlavně nezapomeňte vyplnit jméno.“

Alan otevřel desky.

„Nemám rád testy a tenhle obzvlášť,“ zašeptal koutkem úst směrem k Markovi.

„Budeme ho bojkotovat?“ šeptl Marek.

„Vyplníme ho co nejhůř, alespoň se přesvědčíme, jestli jsou za tou nadací Kruhy,“ souhlasil.

Marek přikývl a začal vypisovat hůlkovým písmem do určené kolonky své jméno. Alan vyplnil víceméně pravdivě první list a zahloubal se do druhého, který obsahoval stovku otázek, které měly určit jeho povahu. Nejdříve si je všechny pročetl a pak se zamyslel, jak by jeho povaha měla vypadat. Rozhodl se, že bude bázlivý, neprůbojný a nerozhodný, což nebylo zas až tak daleko od pravdy a pustil se do zaškrťávání odpovědí. Marek vedle něj pracoval stejně soustředěně.

„Jaký jsi?“ zeptal se Alan.

„Vzteklej a sobeckej,“ odvětil Marek.

„Docela zábava, co?“ poznamenal.

U třetí a čtvrté skupiny otázek to bylo jednoduché, oba zaškrťávali výhradně špatné odpovědi a dávali pečlivý pozor, aby náhodou nějakou úlohu nezodpověděli správně. Skončili před půl třetí, zaklapli desky a rozhlédli se po třídě. Všichni ostatní ještě vyplňovali.

Paní Dubská všechny upozornila, že jim zbývá už jen deset minut a usměvavě obhlížela třídu. Třídni Látal, který se klátil mezi lavicemi a dával pozor, jestli někdo neopisuje, si povšiml, že už nepíše a zamířil k nim.

„Už jste hotovi?“ zeptal se.

„Vyplnili jsme všechno,“ přitakal Alan.

„To jsem zvědav, jak dopadnete,“ řekl Látal a sebral jejich desky.

„To mi také,“ poznamenal Marek.

Poslední desetiminutovka rychle uběhla a paní Dubská zatleskala.

„Je konec, odložte prosím pera a zavřete desky. Pane učiteli, mohu vás poprosit o pomoc?“

Látal ochotně pomohl paní Dubské posbírat desky s testy, které paní Dubská pečlivě převázala, vsunula do velké obálky a obálku uložila do aktovky.

„Děkuji vám všem za vzornou spolupráci a doufám, že někdo z vás bude mít to štěstí a bude vybrán naší nadací,“ rozloučila se s nimi.

„A jak se dozvíme, že byl někdo vybrán a kdy by to tak mělo být?“ ozvala se Denisa.

„Výběr proběhne do jednoho měsíce a pokud někdo z vás úspěšně, budete vyrozuměni doporučeným dopisem domů. Ještě jednou děkuji a přeji mnoho štěstí.“

Paní Dubská se s nimi rozloučila posledním zářivým úsměvem a vyšla ze třídy.

„Tak co, Krákorko, máš všechno?“ otočil se v první lavici Ota Hrudka.

„Nestarej se, nádivko,“ ozvalo se zezadu.

„Klid,“ tleskl Látal. „Většina z vás si v ostrém testu poprvé vyzkoušela, co umí. Doufám, že to byla dobrá zkušenost, kterou využijete v příštích podobných případech. No, za chvilinku bude zvonit, nebudeme to prodlužovat. Myslím, že to pro vás byly dvě perné hodiny. Přeji hezký den.“

„To jsem zvědavá, jak to dopadne. Mám skoro všechny otázky,“ ozvala se Alice, hned jak se za Látalem zaklaply dveře.

„Já taky, ale nedělej si naději,“ řekl Dan Pukla.

„Nejlíp to mají asi Marek s Alanem. Ti skončili ještě před limitem,“ připomněla ostatním Kamila.

„No jo, tam byla těžká spolupráce,“ poznamenal Ota Hrudka.

Alan ani Marek to nijak nekomentovali a sklízeli si věci z lavice do batohů. Diskuse ve třídě pokračovala, ale oni se vydali ke dveřím, kde už na ně čekala Irena. Mlčky vyšli na chodbu a zamířili ke schodišti. Ještě nezazvonilo a tak na chodbách panoval důstojný klid.

„Tak co? Myslíte si o té nadaci to, co já?“ zeptala se Irena.

„Pozdrav od našeho správce,“ souhlasil Alan.

„Jak jste udělali test?“

„Co nejhůř. Chceme vyzkoušet, co udělají,“ řekl Marek.

„Já se taky nijak nevytáhla i když jsem zpočátku chtěla vyřešit všechny otázky, protože jsem si nebyla jistá, jestli to opravdu není organizace, která podporuje nadané studenty. Ta Dubská vypadala normálně. Jenže pak jsem si to rozmyslela,“ přitakala Irena.

„Bude to nějaká civilní pracovnice. Možná ani neví, pro koho vlastně pracuje,“ řekl Alan.

„Musíme se zkontaktovat s naším správcem. Tohle je od něj podraz. Mysleli jsme, že nás nechá být nebo se alespoň předem ozve. Jdeme ke Třem kočkám,“ rozhodl Marek, když vyšli ze školy.

„Jen my dva, Irena půjde domů,“ řekl Alan.

„To tak! Půjdu pěkně s vámi,“ odmítla to Irena. „Valérie mi udělá jahodový pohár a zatímco si budu mlsat, vy můžete kout pikle. Já tam budu zase za moulu.“

Alan se nepokusil změnit její rozhodnutí, protože dopředu věděl, že by to bylo zbytečné.

„Jdeme rovnou?“ zeptal se.

„Necháme si brašny u nás,“ přikývl Marek.

Na autobusovou zastávku právě přijížděl autobus a tak popoběhli a naskočili dovnitř.

„Co matka? Jak to snášíš?“ zeptala se Irena.

„Docela dobře, jen je už trochu nervózní. Za deset dnů by měla родit,“ řekl Marek.

„A ty? Těšíš se?“

„Ani nevím. Mám strach, abych nemusel venčit mimino a jezdit s kočárkem.“

„Na miminu bychom mohli vyzkoušet, jak by se vyvíjelo, kdyby bylo jako my,“ nadhodila Irena.

„Na to vůbec nemysli! Žádné experimenty nebudou,“ odmítl to rázně Marek.

U Voznilů bylo ticho. Pan Voznil byl v práci a paní Voznilová odpočívala v křesle.

„Ahoj mami. Jdeme s Alanem a s Irenou ke Třem kočkám na pohár, necháme si tu tašky,“ zavolal Marek z předsíně.

„Jo, jo,“ ozvalo se zevnitř unaveně.

„Máš teď pohodu, co?“ konstatoval Alan.

„Naši na mě nemají moc času. Vůbec nevím, jak to bude u nás vypadat, až se mi sourozenec narodí,“ souhlasil Marek.

„Bude to holka nebo kluk?“ zeptala se Irena.

„Holka. Naši to nevědí, protože máma nechtěla, aby jí to řekli, ale já to poznal. Myslím, že z ní bude mít větší radost než z kluka,“ řekl Marek.

„Určitě, mít na starosti dva kluky musí být hrozná fuška. Neposloucháte, pořád někde lítáte, všechno rozbijete, jste pořád špinaví a roztrhaní,“ začala meditovat Irena, když kráčeli ulicí ke Třem kočkám.

„Co to plácáš? Jsme snad s Markem špinaví a roztrhaní?“ přerušil ji Alan.

„Vy nejste normální,“ opáčila Irena.

„Blbost. Hele, co těm valpurgám vlastně řekneme? Myslíte, že mají na toho správce nějaký kontakt? Třeba je to mezi nimi jen jednosměrné a on je vyhledá, jen když je potřebuje,“ uvažoval nahlas Marek.

„To si musíte vyřešit sami, já kecám blbosti,“ řekla Irena.

U Třech koček bylo jako každý den touto dobou volno. Vinárna byla sice otevřena od čtyř hodin, ale začínala se plnit až před osmou večer. Do té doby se u Třech koček zastavil leda nějaký náhodný kolemjdoucí na něco k pití. K jejich ulehčení spatřili za pultem Valérii, se kterou ze všech tří valpurg vycházeli nejlépe.

„To jsou k nám hosti! Vítám naše mladé přátele. Kde máte Moniku? Co si dáte?“ přivítala je.

„Monika dala Markovi kopačky. Já si dám jahodový pohár,“ oznámila Irena a uvelebila se na barové židličce.

„My si dáme každý kolu,“ doplnil ji Alan a posadil se s Markem vedle ní.

„Jako vždycky,“ konstatovala Valérie a za okamžik před nimi stály jejich nápoje a pohár. Irena zkušeně dlouhou lžičkou vylovila zespondu jednu jahodu, protáhla ji šlehačkou a umístila do pusy.

„Valérie, mohli bychom se vás s Alanem na něco zeptat?“ požádal Marek.

„Jistě,“ souhlasila Valérie a upřela na něj své kočičí oči.

„Nesedneme si raději ke stolku?“ navrhl Alan.

„Jen si sedněte, vy tajnůstkáři. Já si tady zatím v klidu sním tenhle skvělý pohár,“ řekla Irena.

Alan s Markem sebrali své sklenice a usadili se s Valérií v rohu.

„Oč jde? Něco s Monikou?“ zeptala se Valérie.

„To ne. Měli jsme dnes ve škole návštěvu. Přišla nějaká paní z nadace ATYP a nechala nás všechny dělat test. Prý se můžeme dostat

mezi nejlepší, kteří budou pozváni na nějaký měsíční prázdninový výcvikový kurz," řekl Marek.

„My si myslíme, že to souvisí se Šedým kruhem. Loni nám správce vyhrožoval, že se s námi před létem spojí a dohodneme se, co bude dál. Mluvil o nějakém letním soustředění. Chceme s ním mluvit," doplnil Alan.

„Jenže já s ním žádné spojení nemám," řekla Valérie.

Alan a Markem se po sobě podívali.

„Tomu nevěříme. Musí být přece nějaké spojení pro případ nouze," řekl Marek.

„Správce se ozve, kdy chce on a my ho nesmíme obtěžovat. Já o žádných letních soustředěních ani o té nadaci nic nevím. Pokud něco takového existuje, je to věcí Šedého kruhu a vy byste mi to ani neměli říkat," opáčila Valérie.

„Potřebujeme se správcem mluvit co nejdřív. Vyřídte mu, že pokud nám nějaké pozvánky přijdou, hodíme je do koše. Budeme jednat s ním a ne s nějakou nadací," řekl Marek.

„Ach jo, proč s vámi dvěma nejde nic normálně. Jste potíživí. Uvidím, co se dá udělat, třeba se tu objeví," prohlásila Valérie.

„Díky, dáme si za to u vás každý ještě jahodový pohár jako Irena," řekl Alan.

„To bude tedy dneska útrata!" zvedla se Valérie.

Alan a Marek se přesunuli zpět vedle Ireny, která už dojídala svůj pohár.

„Tak co?" zeptala se.

„Dali jsme si taky pohár," řekl Marek.

„Ale! Mně jste určitě další neobjednali."

„Můžeš si ho přece objednat sama," řekl Alan.

„Nemám peníze."

„Bez peněz do hospody nelez," zarýmoval Marek.

„Alan mě na něj určitě pozve, viď Alane," otočila se k němu Irena a vykouznila jeden ze svých úsměvů.

„No, já ..." začal a zapřemýšlel, kolik má s sebou vlastně peněz.

Marek na něj vykoul přes Irenino rameno a posměšně se na něj zašklebil.

„Nechceš přece, abys se mnou dopadl jako Marek s Monikou. On je hrozný škrob, z něj si neber příklad,“ přerušila jeho koktání Irena.

„Vy spolu něco máte? Že jsem si ničeho nevšiml,“ podivil se Marek.

„Nestarej se,“ odbyla ho Irena. „Co není, může být.“

„Nebo taky nemusí,“ uchechtl se Marek. „Tohle znám dobře od Moniky. To bylo pořád „kup mi pohárek,“ „kup mi zmrzlinu“ a nakonec se zakouká do nějakého zjeva, za kterého ještě zaplatí tři koly s rumem.“

Valérie vyšla z kuchyňky se dvěma poháry a postavila je na pult.

„Pro mě prosím taky ještě jeden, Alan mě pozval,“ rozhodla se Irena vzít objednání poháru do svých rukou.

Valérie po ní loupla očima.

„Bude to všechno nebo si budete přát ještě něco? Ať nemusím běhat sem tam.“

„Vždyť tu nikdo jiný není, měla byste mít radost, že vám děláme útratu,“ ohradil se Alan.

„Z té vaší se určitě neuživím,“ podotkla Valérie a zmizela zase v kuchyňce.

„Je na nás nějak našťvaná. Co jste jí tam řekli?“ poznamenala Irena.

„Nic, jen jsme chtěli mluvit se správcem a ona nám tvrdila, že na něj nemá spojení,“ řekl Marek.

„Kecá,“ mínila Irena.

„To jsme jí taky řekli. Nakonec slíbila, že se nám ozve,“ řekl Alan.

Zmlkli, protože se objevila Valérie, postavila před Irenu její pohár a opět zašla do kuchyňky.

„Dneska s ní není řeč, raději to dojíme a zajdeme k nám,“ navrhl Marek.

Mlčky spolykali jahody a zavolali na Valérii, že budou platit. Alan se rozhodl zachovat se velkoryse a zaplatil Ireně oba poháry, za což si vysloužil pusu na tvář.

„Dobře to děláš,“ pochválila Valérie Irenu.

„Snažím se brát si od vás příklad. Na shledanou,“ rozloučila se Irena.

„Mějte se, hezké odpoledne,“ usmála se konečně Valérie.

„Já bych řekla, že Valérie právě teď volá správci a že se příští týden setkáte,“ prorokovala Irena.

„Bylo by to nejlepší. Neviděli jsme se s ním od té doby, co nás přistihli na tom jejich srazu. Mám pocit, že nás pořád odněkud sleduje. Půjdeme rovnou ke mně do pokoje. Neotravujte matku, aby nás nevyhodila,“ řekl Marek.

Paní Voznilová je však oproti jeho slovům přijala vlídně, uvařila jim čaj a nabídla čokoládové řezy. Chtěla si zřejmě trochu popovídat, ale Marek jí oznámil, že si musí něco důležitého probrat a odtáhl Alana s Irenou nahoru do svého pokoje i s čajem a se sušenkami.

„Co budeme dělat, když se Žluták nezve?“ zahájil Marek poradou.

„On se ozve. Jen je mi divné, že se s námi nesetkal ještě před tím hloupým testem,“ řekl Alan.

„Možná má na práci něco důležitějšího. Pořád o jejich organizaci vlastně vůbec nic nevíme. Tohle je možnost, jak se o nich dozvědět víc,“ řekla Irena.

„Já se o nich víc dozvědět nechci. Myslím, že by bylo nejlepší udržet se mimo ně a na žádné soustředění nejít,“ namítl Alan.

„Nemáš pravdu,“ nesouhlasil Marek. „Musíme o nich vědět co nejvíc, jinak budeme proti nim bezbranní. Budeme mít pořád strach, že nás stále někdo sleduje a může nám něco provést. Já myslím, že pokud budeme na to soustředění pozváni, tak bysme tam jet měli. I přes riziko, že tam s námi budou chtít něco provést.“

„Taky se nemusíme vrátit. Třeba nás prostě unesou a někam zavrou a nikdo už o nás neuslyší. Je to tajná organizace. Vůbec nevíme, co s námi mohou udělat,“ řekl Alan.

„Můžou nás unést, kdy si vzpomenou. Kdyby se na mě vrhli tři žlutáci, tak se jim neubráním. Proč by vymýšleli tak složitý způsob přes nějakou nadaci? Podle mě nám tam nic nehrozí. Naopak se můžeme seznámit s jinými nám podobnými,“ odmítl Marek jeho obavy.

„Vám podobní tam asi nebudou, my jsme díky Markovi výjimeční. Jsme jiní než ostatní z těch jejich kast, snad leda mimo těch z Rudého kruhu. Třeba se tam s někým z nich setkáte a budete moct porovnat, jestli jsou jako my,“ řekla Irena.

„Víme strašně málo. Potřebovali bychom se o mutantech dozvědět předem co nejvíc, ale mám obavu, že ze správce toho moc nevyrazíme. Ten je příliš zkušený a opatrný,“ posteskl si Alan.

„A co zkusit Hraběte? Je na světě hodně dlouho, musel se toho spoustu doslechnout. Určitě ví víc, než nám zatím řekl,“ navrhla Irena.

„Jak to, že nás to nenapadlo?“ pohlédl Alan vyčítavě na Marka. „Hrabě je nám zavázán. Pamatuješ na naše poslední setkání v kos-tele? Málem nám líbal ruce. Pokud něco ví, tak nám to řekne.“

„To je fakt. Jenže od té doby jsme ho neviděli a nevíme, co s ním je. Třeba už vůbec není ve městě,“ pokrčil Marek rameny.

„Tenkrát nám řekl, že kdybychom ho potřebovali najít, bude o něm vědět nějaký chlápek. Měl takové legrační jméno,“ zavzpomínal.

„Hubert Tintín,“ řekl Marek.

„Zkuste na něj najít číslo na pevnou linku. Bude to nějaký starší pán, mohl by ji ještě mít,“ vybídla je Irena.

Alan zaťukal na mobil, ale Marek byl rychlejší.

„Tady! Je to jediný Tintín v seznamu. To se ani nedivím. Pan Hubert Tintín, telefon 28 74 54 61,“ oznámil jim.

„Zavoláme mu hned?“ zeptala se Irena.

„Raději z budky. Třeba nám ti ze Šedého kruhu odposlouchávají mobily. Kdoví, jaké mají možnosti,“ řekl Alan.

„Jdeme ven,“ souhlasil Marek.

Dole se rozloučili s paní Voznilovou, které Marek sdělil, že jde vyprovodit Alana a Irenu. Společně došli k autobusové zastávce, kde stála telefonní budka.

„Kdo zavolá?“ zeptal se Alan.

„Já bych to nechal na Ireně. Pro toho pana Tintína bude důvěryhodnější, když se mu ozve dívčí hlas,“ navrhl Marek.

Irena nečekala na Alanův souhlas a vlezla do budky.

„Máte někdo drobné? Tenhle automat je na mince,“ ozvala se.

„Tady máš,“ vysypal si drobné do dlaně a podal je Ireně.

Irena vhodila mince do automatu a vytočila číslo.

„Vyzvání to,“ oznámila.

Alan zaslechl asi tři zvonění a potom to ve sluchátku luplo a Irena ožila.

„Pan Tintín?“ ozvala se. „Tady Chrástková. Já bych na vás, pane Tintíne měla takovou velkou prosbu. Nedaleko nás bydlel nějaký pan Hrabě. Ten chudák přišel o všechno a skončil v katolické cha-

ritě. Někdy o Vánocích jsem se tam za ním stavěla a on mi řekl, že neví, jak tam bude dlouho a kdybych ho někdy potřebovala, abych se obrátila na vás. Že budete vědět, kde ho najdu. A představte si, on se mi včera ozval nějaký jeho synovec, vůbec jsem o něm nevěděla a ptal se mě, jestli nevím, co s ním je. Nemáte na něj adresu nebo telefon, prosím vás? – Ano? – Že dostal garsonku od města? No to je skvělé! – Dokonce pracuje? A kde? – Hlídač ve skladu? No, to se pro něj docela hodí. A ta adresa? – Ano, píšu si. Horákové 23. A telefon? – Ten nemá. To nevádí. Zítřka se za ním zastavím. Moc vám děkuji. – Vám také poklona.“

Irena se na ně zazubila a pověsila sluchátko.

„Opravdu obdivuju, jak si dokážeš bez přípravy vymýšlet. Jsi dokonalá lhářka,“ ocenil její výkon Marek.

„Já nejsem žádná lhářka, mám jen bujnou fantazii,“ opravila ho Irena.

„Horákové, to je někde u jižního nádraží. Taková ta hnusná čtvrť,“ přemýšlel Alan.

„Já vím, kde to přibližně je. Zajdeme tam ještě dnes?“ navrhl Marek.

„Nechal bych to na zítřka kolem oběda. Jestli dělá hlídače, tak to asi hlídá přes noc a buď už bude pryč nebo na nás nebude mít čas. Zastav se u nás okolo jedenácté a zajdeme tam spolu.“

„Jak, spolu? Co já?“ protestovala rozhořčeně Irena.

„Ty tam nemůžeš. Tebe Hrabě nesnáší, kdežto nás považuje za polobohy. Kdybys tam byla ty, tak z něj nic nevytáhneme. Navíc už nevypadáš jako valpurga a to by mu bylo podezřelé,“ vysvětlil jí důvody.

„Jako valpurga můžu vypadat během několika minut,“ oponovala Irena.

„O to nejde. Jsi naše pojistka, čím se o tobě bude míň vědět, tím líp. Nevíme, jestli Hraběte nesledují nebo ho nezpovídali. Když se u něj objevíme my dva, je to jedno, ale ty by ses tím odhalila. Už to, že pořád chodíš s námi, může budit pozornost. Naštěstí naše valpurgy asi mnoho rozumu nepobraly a není jim to divné. Přesto se o tobě určitě zmínily správci, když se na nás vyptává a můžeš

ho začít zajímat. Snaž se teď držet co nejvíc stranou,“ vysvětlil jí to obšírně Marek.

„Ach jo! Všechno mi ale řeknete. Hned zítra. Budu na vás čekat doma. Slibujete?“

„Jasně, zastavíme se u vás, hned jak skončíme u Hraběte,“ souhlasil Alan.

„Jede vám autobus, tak se mějte. Zítra!“ rozloučil se Marek.

Alan s Irenou nastoupili a zamávali Markovi, který počkal na zastávce, dokud se autobus nerozjel. V autobuse bylo prázdné a tak se posadili. Irena otevřela brašnu a začala se v ní přehrabovat.

„Ten jeden pohár ti zaplatím,“ řekla a vytáhla peněženku.

„Neblázni,“ zabručel. „To je v pořádku.“

„Hele Alane, nebuď tak hodnej kluk. Já jsem se ti s tím druhým pohárem vnutila a ty mi nakonec zaplatíš oba. To nejde. Když tě chce někdo využít, musíš ho poslat někam,“ řekla Irena.

„Dostal jsem přece pusy, tak jsme vyrovnáni.“

„Takovou pusy můžeš dostat na každém rohu, to by ses uplatil. A dostal jsi jen jednu a poháry byly dva, takže ti jeden zaplatím,“ trvala na svém Irena.

„Tak mi dej radši ještě jednu pusy a peníze si nech,“ navrhl Alan.

Irena se na něj zkoumavě zadívala a Alan ucítil, že se červená. To bylo zvláštní, dovedl své tělo a pochody v něm ovládat, ale tohle ne. Když se dostal do rozpaků, vždycky zčervenal. Irena se rozhlédla po prázdném autobuse a schovala peněženku zpátky do tašky. Alan se zatetelil a nastavil tvář, ale Irena ho objala a přitiskla mu své rty na jeho. Byl to opravdový polibek a Alanovi se zdálo, že trvá věčnost. Až když začal autobus brzdit před zastávkou, na které Irena vystupovala, pustila ho.

„A nebuď tak hodnej,“ napomenula ho, vzala brašnu a seběhla ze schůdků.

Alan seděl na svém sedadle a díval se za Irenou, jak mizí mezi čínáčky. To bylo poprvé, co ho nějaká dívka políbila a navíc Irena, do které byl tak zamilovaný, že si z něj Marek, přestože to byl opravdu výborný kamarád, občas utahoval. Cítil, jak mu buší srdce a připadal si náhle nesmírně důležitý. Autobus se znovu rozjel, aby

pokračoval ve své pouti městem. Alan ji nevnímal, dokud ho další brzdění nevytrhlo ze snění. Vystoupil a vydal se mezi paneláky.

„Hodnej, já přece nejsem hodnej. To je jako blbej. Já jsem jenom slušnej, to je přece něco jiného. Jsem slušně vychovanej, protože mám slušné rodiče. To by přece měla Irena vidět. Nakonec mi ještě vyčte, že jí zaplatím ty poháry,“ uvažoval, zatímco kráčel k domovu.

„Možná to vypadá stejně, když je člověk slušnej nebo hodnej. Ono se to asi těžko pozná. Takový Marek by Irenu s tím jejím placením poháru poslal rovnou někam. Jenže on do ní není zamilovaný. To se pak těžko něco odmítá. Stejně mě má asi ráda, jinak by mi tu pusu nedala. I když si myslí, že jsme hodnej. Takže jí to zas tak moc nevadí. Něco s tím ale budu muset dělat. Musím být trochu tvrdší,“ meditoval stále, když otevíral dveře do bytu.

„Ahoj,“ pozdravil, když vstoupil do předsíně.

„Alane, vynes prosím tě ten připravený koš s odpadky. Stojí tam už od rána,“ ozvala se paní Drozdová.

„To ho taky mohl někdo vynést, když jste už oba doma,“ odpověděl.

„Cože?“ ozval se pan Drozd. „Cos to říkal?“

„Ale nic,“ couvl raději. „Jen nevím, proč ten koš mám vždycky vynášet zrovna já. Kdybych třeba umřel, tak tu bude asi stát pořád.“

„To snad nemyslíš vážně,“ vstoupila do předsíně paní Drozdová, vysoká a vždy dokonale upravená žena.

Živila se občasnými překlady, vyučovala soukromě hudbu a hrála druhé housle v komorním orchestru. Proto jí zřejmě představa, že by ona měla vynést koš, nepřišla ani na mysl.

„Snad můžeš přispívat k chodu naší domácnosti alespoň tím, že jednou za dva dny vynesesh koš s odpadky. To snad ještě zvládneš.“

Alan byl stále ještě rozehřátý od Ireny a tohle ho urazilo.

„Když jsme u toho, kdo co dělá, možná jsi přehlédla, že každé ráno dělám snídani sobě a tátovi, protože ty vstáváš později, myju nádobí, vyklízím myčku a dvakrát týdně luxuju byt. To je asi tak polovina práce v naší domácnosti.“

„Alane, okamžitě se mamince omluv!“ vystrčil rozcuchanou hlavu ze dveří pokoje pan Drozd, profesor matematiky na gymnáziu, kam měl letos Alan postoupit.

„Proč bych se měl omluvit, řekl jsem jen pravdu!“ ohradil se.

„Nejde o to, co jsi řekl, ale jak jsi to řekl. Ten tón byl nepatřičný. Vypadalo to, jako kdybys ty káral maminku a ne ona tebe.“

„Dobře, omlouvám se za ten tón a jdu vynést ten koš, abych tady alespoň něco dělal,“ řekl, sebral koš a naštvaně za sebou bouchl dveřmi.

„Hodnej! Opravdu jsem nějak moc hodnej. Táta neudělá doma vůbec nic, máma jen utře prach a nakoupí nějaké polotovary, které nám ohřeje. Stará se jen o Mikeše. Všechno ostatní vlastně dělám já a ještě se jim to nelíbí? Nejsem přece jejich otrok. Takže bude změna režimu. Snídani si budu dělat jen pro sebe, ať si ji táta udělá sám. A na nádobí se jim vykašlu,“ bručel si pro sebe.

Když otevřel znovu vstupní dveře, zaslechl zvýšené hlasy linoucí se z pokoje.

„Já ti říkám, že takhle se mnou mluvit nesmí! Já jsem jeho matka a on mi nebude odmlouvat. A navíc takovým tónem! Až mi přeběhl mráz po zádech,“ zaslechl fistuli své matky.

„Nezlob se, Anežko, ale měl pravdu. Za poslední dva roky jsi nikdy nevstala dřív, abys mu ráno připravila snídani nebo svačinu do školy. Ono by se ti nic nestalo, kdybys vstala občas s námi,“ vyčetl jí pan Drozd.

„To je dobré. Náš syn je na mě drzý a nakonec za to můžu já? To má stejně z těch svých kamarádů. On ten Marek je pěkné kvítko, nemá doma pevný režim a ta Irena – darmo mluvit,“ sklouzla paní Drozdová do vyjednávací roviny.

Alanovi bylo trapně. Co si pamatoval, tak se jeho rodiče nehádali. Vkročil do dveří pokoje a hlasitě zakašlal. Oba rodiče s sebou cukli, jako kdyby byli přistiženi při nějaké nepravosti a obrátili se k němu.

„Nehádejte se prosím, ten pitomý koš za to nestojí. Chci vám říci, že ho budu dál vynášet, stejně jako budu dál luxovat celý byt. Snídani si také připravím sám, ale jen pro sebe. Mám už praxi, nemusíš mami kvůli tomu ráno vstávat. Nebudu se ale starat o nádobí a o myčku. Myslím, že je to vyvážený návrh. Teď se půjdu navečeřet a pak se jdu učit angličtinu. Budu jí možná potřebovat,“ sdělil jim své rozhodnutí a odkráčel i s košem do kuchyně.

Rodiče za ním zůstali zírat a Alan zaslechl jejich šepot. Okamžitě zbystřil sluch a zatímco vytáhl z lednice karbanátky a dával je na pánev, poslouchal jejich reakci. V naslouchání ho rušil jejich kocour Mikeš, který se při pohledu na karbanátky nazdvihl ze svého polštářku a žalostně táhle zamňoukal, jako kdyby týden nežral. Přesto slyšel docela zřetelně hovor ve vedlejším pokoji.

„Slyšel jsi to? On nám prostě oznámil své rozhodnutí, jak to bude u nás vypadat. Vůbec se neomluvil. Co se to s ním děje?“ zašeptala paní Drozdová.

„Jako kdyby se mu vrátila puberta,“ souhlasil pan Drozd.

„V pubertě si nic takového nedovolil. Byl vždycky tak poslušný a hodný.“

Z pokoje se ozvaly šouravé kroky a do kuchyně nahlédl pan Drozd.

„Poslyš, Alane, nestalo se ti něco zvláštního? Třeba ve škole?“ zeptal se.

„Jsem už skoro dospělý,“ řekl Alan.

„No, k tomu máš ještě daleko,“ řekl pan Drozd.

„Dva roky a kousek,“ upozornil ho. „Hele tati, já jsem úplně v pořádku. Jen mě naštválo, že když vejdu do dveří, nikdo mi ani neodpoví na pozdrav a máma hned vyjede, že mám vynést koš, na který se tady vy dva koukáte už dobré dvě hodiny. A ještě se doslechnu, že tu vlastně kromě toho koše vůbec nic nedělám.“

„Ty jsi zdravil? Já jsem nic neslyšel,“ podivil se pan Drozd.

„To sis asi něco četl.“

„Opravoval jsem písemky, takže jsem to přeslechl. Nech si chutnat, Alane,“ řekl pan Drozd a vrátil se do pokoje.

Následovala další tichá výměna názorů, kterou už Alan raději neposlouchal.

Zasedl ke stolu ke karbanátkům a bramborové kaši. Mikeš se ladným skokem přemístil na stůl, ale Alan ho rezolutně shodil na podlahu. Mikeš se po něm nevraživě podíval a uražen se vyhoupl zpět na svůj polštářek. Alan dojedl, umyl po sobě použité nádobí a zmizel v koupelně. Rodiče seděli v obývacím pokoji, zřejmě stále konsternováni jeho chováním a tak jen houkl „Dobrou noc!“ přestože bylo teprve sedm hodin a zmizel ve svém pokoji. Ulehl na postel a zasněně se zahleděl do stropu, vzpomínáje na svůj zážitek s Irenou.

Ráno vstal jako první, připravil si snídani a potom usedl k televizi. Do jedenácti neměl co dělat. Rodiče se vynořili z ložnice před devátou a oba se chovali, jako kdyby se včera nic nestalo. Pozdravili ho, posnídali a potom usedli pan Drozd k počítači a paní Drozdová k pianu. Alan si nasadil sluchátka a zůstal u televize. Společné dopoledne si tak jako vždy každý trávil po svém. Rodinnou pohodu přerušilo až zazvonění.

„To bude Marek, jsme domluveni na jedenáctou,“ křikl Alan, sundal si sluchátka a spěchal ke dveřím.

Tam stál opravdu Marek v modrém triku, v modrých kraťasech a s modrou džínovou kšiltovkou na hlavě.

„Jak je venku?“ zeptal se Alan.

„Vidíš, ne? Hezky,“ odpověděl Marek.

„Jsem tu hned,“ řekl. Natáhl si plátěné kraťasy a nakoukl do pokoje.

„Jdu s Markem ven. Vrátil se někdy odpoledne,“ oznámil.

„Ty tu nebudeš na oběd?“ vzhledla paní Drozdová od pianu.

„Co bude?“ zeptal se.

„Ještě nevím, musím se podívat, co máme v lednici,“ odpověděla paní Drozdová.

„Tak mi to nech potom k večeři. Já si to ohřeju,“ řekl.

S Markem seběhli po schodech a vyběhli ven.

„U vás je trochu dusno, ne?“ zeptal se Marek.

„To je poznat?“ podivil se.

„Jiná atmosféra.“

„Včera jsme se pohádali kvůli vynášení koše na odpadky,“ přiznal Alan.

„To já mám taky. Zrovna minulý týden mě večer hnal táta ven a taky jsme se pohádali. Nakonec mi řekl, že odpadkový koš vynáší nejslabší člen rodiny a že už o tom nebude diskutovat. Když jsem odpověděl, že si myslím, že v současnosti je nejslabším členem rodiny mamka, skoro po mě hodil lahvi od piva,“ řekl Marek.

„Já se s našima většinou nehádám. Včera to vlastně bylo poprvé.“

„Já se taky nehádám, ale občas se člověk musí vzepřít, jinak bych dělal pomalu všechno.“

„Moje řeč,“ souhlasil. „Jak půjdeme? Dopravou nebo po svých?“

„Šel bych pěšky, musíme si zkontrolovat, jestli nás někdo nesleduje. Po včerejšku by se na nás mohl někdo pověsit,“ navrhl Marek.

„Sledovat nás přímo nikdo nemusí, ale může jít po naší stopě a stejně se dostane k Hraběti. To bych mu udělat nechtěl.“

„Nejdřív si zkontrolujeme, jestli nás nikdo nesleduje a pokud ne, změním si pro jistotu ještě pach,“ řekl Marek.

S tímto plánem se dalo souhlasit a tak se společně vydali k centru města. Zabočovali doleva i doprava, čekali za rohem, rozcházeli se a zase scházeli, ale nevypozorovali nikoho. Tato hra jim trvala hodinu a když se přesvědčili, že jsou volní, posadili se v parku na lavičku, aby změnili pach. Protože věděli, že jejich boty a šaty jsou nasáklé jejich původním pachem, pokusili se jej přebít trochou pižma, což se jim zřejmě zdařilo, protože kolem pobíhající fena německého ovčáka si je přiběhla očichat a její majitelka ji jen stěží odvedla na vodítku.

Dále už pokračovali přímo. Ulice Horákové ležela ve staré dělnické čtvrti, kterou tvořily většinou činžáky někdy ze třicátých let dvacátého století. Bylo tu špinavo a bydleli tady lidé, kteří prostě neměli na lepší bydlení. Ulice vypadala stejně zasmušile jako ostatní. Zastavili se před číslem 23. Skrýval se pod ním čtyřpatrový cihlový dům s omlácenou a opadanou omítkou. Vedle pootevřených dřevěných dveří s cedulkou „Zamykat!“ byly tři řady zvonků. Na jednom se skvěl nápis „Hrabě.“

„Je i na zvonku, to trochu riskuje. Tuhle přezdívkou mu dali v Bílém kruhu a kdyby šel někdo z nich kolem, mohl by si toho všimnout,“ řekl Alan.

„Druhé patro,“ povšiml si Marek.

Vyběhli po schodech do druhého patra. Dveře s nápisem „Jaroslav Hrabě“ byly po levé straně. Marek sáhl po tlačítku zvonku a patrem se rozlehlo úděsné zadrnčení.

„To by vzbudilo i mrtvého,“ řekl Alan, ale Marek mu rukou naznačil, aby byl zticha.

Na okamžik bylo ticho, ale pak zaslechli opatrné kroky, které se zastavily u dveří. Trochu poodstoupili, aby je Hrabě špehýrkou dobře viděl. Ve dveřích vzápětí zarachotil klíč, klapla západka a před nimi se objevil majitel bytu. Vystrčil hlavu ze dveří a bleskově obhlédl schodiště.

„Jsme tady sami,“ řekl Marek.

„Vzácná návštěva. Pojdte rychle dovnitř, ať vás sousedi nevidí. Za mnou nikdo nechodí, mohli by být zvědaví,“ vyzval je Hrabě.

Proklouzli kolem něj do předsíně a rozhlédli se zvědavě po jeho bytě. Byla to garsonka s úzkou předsiňkou, ve které byl věšák a malý botník. Většinu garsonky zabíral rozkládací gauč a starý ušák. U stěny stála komoda a na ní malá televize. To bylo všechno. Sám Hrabě vypadal úplně jinak, než si ho pamatovali. Měl krátce zastřižené vlasy, bradku a k jejich překvapení brýle.

„Máte to tu pěkné, docela jste se rozmohl,“ pochválil mu to Alan.

„Jak jste mě našli?“ divil se Hrabě.

„Zeptali jsme se toho pana Tintína, na kterého jste nás tenkrát odkazoval,“ vysvětlil.

„Aha, vzpomínám si. Pomohlo mi, když jsem dostal doklady. S těmi to bylo nejhroší, pak už to šlo snadno. Dostal jsem přes charitu práci hlídače, asi měsíc jsem bydlel na ubytovně a pak jsem si pronajal tuhle garsonku.“

„Slyšeli jsme, že vám ji dalo město, že je vaše,“ řekl Alan.

„Ne, ne, mám ji pronajatou,“ řekl Hrabě. „Čemu vděčím za vaši návštěvu?“

„Máme problém a potřebujeme vaši pomoc,“ sdělil mu Marek.

„Vy potřebujete pomoc ode mě? Jaká čest. Posadte se tady na pohovku a vyprávějte,“ vybídl je Hrabě a sám se posadil do ušáku.

„Včera k nám přišla do školy paní z nějaké nadace. Dělali jsme všichni test a ti nejlepší se prý mohou dostat na nějaký letní sraz. Myslíme si, že je za tím váš správce a chce nás vytáhnout na nějaký seznamovací tábor nebo něco takového. Nevíte, jaké jsou zvyklosti u nových adeptů?“ vysvětlil mu jejich problém Marek.

„S tím vám nepomohu. O praxi těch ze Šedého kruhu nevím nic. Jsme od nich odříznuti a jediná se Šedého kruhu, se kterými komunikujeme, jsou správci. Drží nás stranou a nepouštějí nás do svých záležitostí,“ řekl Hrabě.

„Jste přece dost starý, něco jste určitě musel zaslechnout,“ řekl Alan.

„Jsem sice starý, ale většinu života jsem prospal. Od nikoho z Bílého kruhu se na toto téma nic nedozvíte.“

„To jsme tam, kde jsme byli. Musíme tedy počkat, až se ozve správce a něco z něj vymáčkneout,“ povzdchl si Alan.

„Na Gabriela si dávejte pozor. Vypadá nenápadně a docela slušně, ale dokáže být nemilosrdný. Všichni jsme z něj měli strach,“ varoval je Hrabě.

„Gabriel? Tak se správce jmenuje?“ zeptal se Marek.

„To je jeho přezdívka. Trestající archanděl Gabriel s ohnivým mečem. Jak se doopravdy jmenuje, to nevím.“

„Něco přece o těch ze Šedého kruhu musíte vědět? Jací jsou a co dokáží. Potřebujeme toho znát co nejvíc,“ vybídl ho Marek.

„Mnoho toho nevím. Samozřejmě se mezi námi vypráví ledacos, ale to jsou jen dohady. Nevím, co z toho je pravda. Nechci vás tím strašit.“

„Nás určitě nevystrašíte, řekněte nám co nejvíc. Nebudeme pak překvapení, až se s něčím takovým setkáme,“ požádal ho Alan.

„Těch ze Šedého kruhu existuje několik kast, stejně jako u nás v Bílém. Je jich ale méně a mají jasně dané vlastnosti. U nás v Bílém byli hlavně spáči, ďasové a valpurgy, ale existuje spousta dalších mutací. Některé se dříve vyskytovaly častěji a teď už skoro vymizely. Mnoho mutací se neliší od normálních lidí. Tihle lidé mají třeba různá vidění, trpí různými chorobnými představami, mají sklon k vraždění, kanibalismu a podobně. Tyhle mutace nemají přesně vyhraněné vlastnosti. U těch ze Šedého je tomu jinak. Tam jsou vybíráni jen mutanti se speciálními a předepsanými schopnostmi.

Říká se jim Pátrači, Likvidátoři a Manipulátoři. Pátrači, to je jasné. Mají čich jako psi, dokáží vystopovat kohokoli, nikdo se před nimi neschová. Likvidátoři jsou vybavení mimořádnou silou a odolností. Je skoro nemožné je přemoci nebo zabít. Manipulátoři dokáží pracovat s vaším vědomím. Dokáží vám vyměnit paměť, vsunout vám do ní něco, co se nestalo. Ti jsou prý ale velmi vzácní a v Evropě se prakticky nevyskytují. A pak jsou tam různé kombinace těchto vlastností. Takový Gabriel například v sobě má vlastnosti pátrače i likvidátora. Proto je také správcem. Někteří z nich se prý blíží těm z Rudého kruhu a těm se říká Malí rudí. S nikým z nich jsem se ale nesetkal,“ řekl Hrabě.

„To je všechno?“ zeptal se trochu zklamaný Alan.

Hrabě se opřel v ušáku a přivřel oči.

„To je to, co se ví. My z Bílého jsme se se zástupci těchto kast setkali. Pak je to, co se říká. Říká se, že mimo svět kruhů žijí další mutanti, které ti ze Šedého neovládli. Žijí v podzemí, ve tmě a nikdy nevycházejí na povrch. Říká se jim Darkové. Šedý kruh se je prý dlouhá staletí pokoušel ovládnout a zahynulo přitom mnoho jeho členů. Mnoho z nich se ztratilo v temnotách podzemí beze stopy. Bylo jich tolik, že to ohrozilo samotnou existenci Šedého kruhu a proto svoji snahu nakonec vzdali. Nevíme, jestli ti darkové skutečně existují ani jak vypadají, ale máme z nich strach. Musí být úplně jiní než my. Žijí mimo lidi i mimo naše společenství.“

Samotní Šedí se prý dělí ještě na dvě skupiny. Na tu, o které jsem mluvil a na jedince s mimořádnými vlastnostmi. Jsou prý zvířata s lidským vědomím. Jsou bytosti, které jsou na sebe schopné vzít podobu někoho jiného, mohou ovládat zvířata a mohou například vyvolat jejich masové stěhování nebo útok na lidi. To bylo hlavně dříve, prý ale stále existují. Prý jsou mezi námi paraziti, kteří dlouho žijí v těle člověka, dokud ho zcela neovládnu a nestráví a nepřemění se do další formy, která si pak vyhledá dalšího hostitele. To všechno se říká, ale jsou to snad jen pověsti. I když – kdoví, co na tomto světě všechno existuje.“

„Moc toho není. Jen samé dohady. Tohle už známe z pohádek nebo z hororů,“ řekl zklamaně Marek.

„Já myslím, že většina z toho jsou nesmysly. Svět se v posledních desetiletích strašně změnil. Nikdo takový se nemůže před lidmi trvale ukrývat. I ti z Kruhů, budou mít brzy problém, jestli ho už nemají,“ řekl Alan.

„Říkal jsem vám, že toho mnoho nevím,“ ohradil se Hrabě. „Jedno vám ale řeknu. Nikdo neví, co dokáží Rudí. Nikdo ani neví, jestli ještě skutečně existují. Nepodceňujte ale ty ze Šedého. Jsou schopni všeho, aby společenství Kruhů ochránili, protože prý máme nějaké poslání. Oni jsou nesmírně schopní a mají propracovanou organizaci utajení, která se vyvíjí dlouhá staletí. Dokázali se uchránit i před inkvizicí, prošli všemi pohromami světa. Pokud by vycítili, že jste pro ně nebezpeční, zlikvidují vás. Ani s vašimi schopnostmi proti jejich organizaci nemáte šanci. Proto s Gabrielem jednejte velmi opatrně.“

„Budeme si to pamatovat. No, my zase půjdeme, máme toho ještě dost na práci. Kdybychom něco potřebovali, zase se zastavíme, pokud vám to nevádí,“ zvedl se Marek.

„Budu vždy poctěn, když se objevíte,“ odvětil Hrabě.

„Tak co myslíš, bylo to k něčemu?“ řekl Marek, když vyšli ze dveří a ocitli se na schodišti.

„Ne. Hrabě nic neví a nemůže nám pomoci. Musíme se zaměřit na Gabriela. Nic jiného nám nezbyvá,“ řekl zklamaně Alan, když scházeli ze schodů.

Dole je u domovních dveří přivítal štěkotem malinký psík na tenkých nožkách, který se celý třásl. Nedalo se poznat, jestli tím štěkotem nebo strachem. Za ním stála stará tlustá žena, která na ně zírala zpoza silných brýlí.

„Někoho hledáte?“ ozvala se nepříjemným, skřípavým hlasem.

„Ne, byli jsme na návštěvě,“ řekl Marek.

„Za kýmpak?“ vyzvíдалa babka.

„Do toho vám nic není,“ odbyl jí Marek.

„To mi tedy je mládenečku! Já tady totiž dělám domovnici a mám tenhle dům na starosti. A nebude se mi po něm plížit nevím kdo,“ řekla babka a vyplnila svým tělem dveře.

Psík, povzbuzen agresivním chováním své paní, se dal do zuřivého štěkotu. Postavil se přitom předníma nožkama na první schod a vyvalil oči, až se zdálo, že mu vypadnou. Alan nesnášel malé psy. Pamatoval se, jak ho jeden takový malý mizera kdysi zezadu zákeřně rafl do achilovky.

„Paní, odvolejte si toho svého vlčáka nebo vám ho rozšlápnu,“ vyzval babku.

„Co si to dovoluješ, ty chuligáne!“ zastala se nešťastného stvoření jeho majitelka.

„A uvolněte ty dveře, protože nám svou postavou bráníte ve svobodě pohybu,“ pokračoval.

Babka zbrunátněla a několikrát se ryčně nadechla, aby se zmožila na přiměřenou odpověď. Alan jí však na repliku nedal čas. Vyplavil adrenalin a prudce změnil svůj pach. Psík, který okamžitě vycítil tu změnu, jen vypískl, stáhl ocas a prolétl své majitelce mezi nohama na ulici.

„Honzíku!“ otočila se babka.

„Honzíku zpátky!“ zvolala a rozeběhla se za svým psem.

„Cesta je volná, rychle pryč,“ vyzval Marka.

Vyběhli na ulici a zamířili rychlým krokem na opačnou stranu než Honzík.

„Tedy Alane, já tě nepoznávám. Vždycky jsi takovej slušnej a na jednu tohle,“ řekl mu Marek.